И има дали прибързаще
И мъдра умъ-мълчи,
Мълчи дъ' мълчи нещастие,
Мълчи дъ' безмълвие цъвти!

О, гъвъо има камбъкъ,
И мрази има мраморъ.
Аъ чело виждамъ сълъ нощъ
И сумрина сълзи как' роса;—
Обичамъ ли камънитъ...
Но человъческа душа
Не ся слизъва пъкъ!

Обичамъ, ей, в' тайний часъ
В' мъртвешкий сънъ да мълчи аъ;
Когато сълъ чело нощъ
По гънъ мълчаливит кърпъ,
И гълъ сълъ пъкъ гласове
Тъй ищатъ страшно да ечатъ:
Шумъ отъ въздишки ся чатъ
И отъ целувки мълчанье;
Блудящи сянки-ще звъзди
По гробищата прълитатъ
Сълъ виждамъ все по двенки,
Влюбени мъртви стъпки;
Отлакъвания гъвъ сълъ
И шепотния как' па съъ
Да разширяватъ в' тълпища
Отъ свещенния мъдъ.

И видъхъ, полнъ, стъпки двъ
По на-двенъ отъ другитъ
Седнъкли до леглъ,
И тълпата ся мълчитъ,
И гъвание ся как' тютюна
Над' сънъка: сърдитъ гънъ: